

ԵՐԵՎԱՆԻ ՆԱԽԱՐԱՐԱԾՈՒԹՅԱՆ ՅԱՂԱԳՍ ՄԵԾՈՒԹԵԱՆ ԱՍՏՈՒԾՈՅ

ՅԵՐԵՒԵԼ ՄԵԾԻ ՀԻՍՒՍԱՑԻՆ ԱՐՇԱԼՈՒՍՈՅ.

Ըզգէմք իւր ըսքողէ տիւ,
 Ըզգաշտորայս ծածկեաց գիշեր,
 Կալաւ զլերինքս սեաւ ըստուեր,
 Նըշոյլքն ի մէնջ գնացին ի բաց.
 Բացան անդունդք աստեղալից,
 Աստեղքն անթիւ, անդունդք անծայր:

Ձերդ խուն աւազ յալիս ծովու,
 Ձերդ կայծ փոքրիկ յաւէժ սառոյց,
 Ձերդ շամանդաղ յուժգին մըրրիկ,
 Իբր ըզփետուր ի հուր վայրագ,
 Այնպէս եւ ես յանդունդս ի սոյն
 Անհետ լինիմ խոնջ ի խորհուրդ:

Ձայնք իմաստնոց գոչեն առ մեզ,
 Անդ բազմազգի են խուռն աշխարհք,
 Անդէն անթիւ վառին արփիք,
 Ազգք եւ ազինք, դարուց շըրջանք.
 Ի փառս միոյն աստուածութեան
 Անդ մեծազօր տիրէ ընութիւն:

Այլ ո՛վ ընութիւն, ո՛ւր քոյդ օրէնք,
 Ի՞բր այդ ի կայս կէս գիշերոյ.
 Մի անդ արփին զիւրն արկ աթոռ,
 Մի սառն ծովք ջուր արծակեն.
 Ահա ծածկէ զմեզ բոց ցըրտին,
 Ահա յերկրի տիւ գիշերայն:

Ո՛վ դուք, ոյց սուր ականողիք
 Յառին ի գիր վեհ իրաւանց,
 Որոց եւ դոյզն իրաց նըշան
 Յայանէ զօրէնս էից համայն, —
 Ձուղիս դիտէք աստեղց մոլար,
 Գոգէք էրո՛ւմ այս մեր խուճապ:

Ձինչ գիշերի փայլ արծակէ,
 Ձինչ ընդ եթեր ցայտէ բոց նուրբ,
 Ձիւնդ փայլակն առանց ամպոց
 Յերկրէ սրանայ մինչ ի զենիթ.
 Ի՞բր իցէ հնար զի ցուրտ շոգի
 Արկցէ հըրգեհ ի ձմերայնի:

Անդ մըրցի մէգ թանձր ընդ ջըրոյ,
 Կամ թէ արփույ փայլեն նըշոյլք
 Հակեալք առ մեզ ընդ խիտ ոլորտ.
 Կամ ջուրց խըռով կատարք վառին,
 Կամ սիւգ ի ծով ոչ եւս շընչէ,
 Վէտ վէտ ծըփին ալիք յեթեր:

Յոյժ կեղակարծ է սլատասխան
 Ձոր ըզվայրաց տայք մօտաւոր.
 Արգ ասացէք զաշխարհիս չափ,
 Ձինչ զաստեղօք իցէ մանուճք.
 Ձէից սահման դուք ոչ գիտէք,
 Աղէ գոգէք զի մեծ է Տէր: